

poměry znovu uplatněnými. Že by mohla tato žaloba býti také žalobou podle §u 36 ex. ř., jak připouští rekursní soud, nelze ovšem uznati, ale není pochybnosti, že je míněna a také upravena jako žaloba podle §u 35 ex. řádu. To však pouze na venek, ve skutečnosti není žalobou podle §u 35 ex. ř., poněvadž ta předpokládá uplatňování skutečností, nastávších teprve po vzniku exekučního titulu, položeného za základ exekučnímu řízení proti kterému míří žaloba a jehož zrušení zamýšlí docílití podle §u 35 posledního odstavce exekučního řádu. Žalující strana tvrdila jako skutečnosti, exekuční titul zrušující, že exekučně vynáhanou pohledávku zaplatila již před podáním upomínací žaloby, tedy to jsou skutečnosti, které mohla, kdyby byla podala proti platebnímu příkazu odpor, uplatniti ve sporném řízení o upomínací žalobě č. j. U 225/24. Z toho vyplývá, že její žaloba není žalobou podle §u 35 ex. ř., nýbrž žalobou k tomu účelu, by byl exekuční titul zrušen pro skutečnosti, jež opomenula uplatniti v předchozím sporném řízení, z čehož vyplývá, že jde o totožnost sporných věcí, což žalující strana sama projevila případně ve svém rekursu do usnesení první stolice, když pravila, že, když je v tomto případě vyloučeno navrácení v předešlý stav, když je vyloučena žaloba o zmatečnost a o obnovu, nezbyvá, než, aby se udánlivý dlužník bránil proti udánlivé pohledávce žalobou o bezúčinnost exekučního titulu. Jiná jest otázka, zdali, když se tato žaloba neukázala býti žalobou podle §u 35 ex. ř., poněvadž neuplatňovala skutečnosti, nastávších teprve po vzniku exekučního titulu, neměla býti zamítnuta jako nepřipustná, tedy zdali nemělo býti rozhodnuto věcně. Otázku tuto dlužno zodpověděti záporně, poněvadž námitka rozsouzené rozepře byla nejen vznesena, nýbrž nelze ani pochybovati o její opodstatněnosti, ale pak její jsoucnost nutně musila zabrániti věcnému vyřízení žalobního návrhu. Dovolací rekurs je tedy důvodným, proto mu bylo vyhověti a změnou rekursního obnoviti správné a zákonité usnesení prvního soudu, ovšem s opravou, že se žaloba se žalobním návrhem odmítá (místo zamítá).

Čís. 4937.

Význam dohody, již se prodávatel zavázal, že ujednané kupní ceny bude účtovat tak, jak je v době dodání bude účtovat konkurence.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1925, Rv I 290/25.)

Při objednávce pleteného zboží bylo umluveno, že žalující (prodávatel) poskytne žalovanému (kupiteli) takovou slevu, že se skutečné ceny v době dodávek budou srovnávat s cenami konkurence prodávatelovy. Žalovaný zaplatil žalobci 80% kupní ceny, zadržev si 20% jakožto slevu. Žalobce, tvrdě, že sleva činí jen 10% kupní ceny, domáhal se na žalovaném nedoplatku 10% kupní ceny. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Po stránce právní napadá dovolatel výklad úmluvy o kupní ceně, kterou mu žalobce povolil dle cen konkurence, snaže se dovoditi, že

mu byla povolena taková sleva z ceny, jakou mu povolí konkurenti žalobcovi. Než žalující neslibila ani dle tvrzení samého žalovaného, že mu povolí stejné slevy, jako mu poskytnou její konkurenti, nýbrž jenom, že bude účtovat ceny, jak je bude účtovat konkurence v době dodání. Je proto nerozhodno, jaké slevy v percentech žalovanému druhí dodavatelé ze starších objednávek poskytli, nýbrž rozhodno jest, jaké ceny účtovala konkurence v době dodání, jinak řečeno, oč ceny od smlouvy do dodání ve velkoobchodě poklesly. Nelze se přikloniti k výkladu úmluvy, o jaký se pokouší žalovaný, že totiž byla povolena cena (sleva), jakou on v konkrétním případě snad od některých svých dodavatelů vymůže, třeba na základě zvláštních jejich poměrů (vztahů) k žalovanému. Naopak správným jest výklad, že povolením denních cen, jaké bude účtovati konkurence, mohly býti zamýšleny jen takové ceny, které konkurence všeobecně povolí. Žalobce zajisté by byl se neuvolil k slevě z ujednaných cen podlé toho, co některý jeho konkurent povolil ze zvláštních důvodů svého závodu nebo vztahu k žalovanému, nýbrž bylo zamýšleno jen, by žalovaný nenakoupil u žalobce dražší, než by následkem všeobecného poklesu cen, jehož se obával, mohl nakoupiti u konkurence. Proto odpovídá jak úmyslu stran, tak i slušnému styku obchodnímu (§ 914 obč. zák. a čl. 278 obch. zák.), aby se srážka ze sjednané kupní ceny (denní cena) vypočítala podle všeobecného poklesu cen ve velkoobchodě. A tu podle posudku znalců a obchodní komory zjistily nižší soudy, že takový všeobecný pokles cen činil nejvýš 10%. Napadati toto zjištění jest v dovolací stoličce nepřípustno, ježto nesprávné hodnocení důkazů netvoří dovolacího důvodu. Na to, že znalci uvádějí pokles cen do října až 30%, nelze hleděti, ježto pokles cen nastal dle znalců až v říjnu, do října dle jejich posudku všeobecného poklesu nebylo a také dodávka (vyřízení dodávky) stalo se z části v srpnu, z části počátkem září, ujednáno bylo dokonce z počátku při povolení cen dodání v srpnu. K vývodům dovolání budiž, když zaujato bylo ono právní stanovisko, podotčeno toto: Napadá posudek znalecký mimo rámec Šu 362 c. ř. s. napadá žalovaný nepřípustným způsobem hodnocení důkazů. Řízení odvolací není kusým pro to, že odvolací soud nepřipustil dalších důkazů zprávou statistického úřadu. Když soudu stačily k zjištění všeobecného poklesu cen od května do srpna a září jiné důkazy, již provedené, je výtku nedostatečnosti těchto důkazů, jež nižší soudy zhodnotivše je volně, položily za základ svému rozhodnutí, zase jen nepřípustným trojením proti jejich hodnocení. Nerozhodno je, jaké slevy sami továrníci poskytli. Neodpovídá tato sleva všeobecnému poklesu cen a nemá žalovaný na větší slevu nároku. Rozporu se spisy v podstatné okolnosti není v tom, že soudy nižší neuvěřily svědkům, kteří poskytli větší slevy, a nevyvodily z nich závěru, že tyto slevy značí všeobecný pokles cen. Není také třeba zabývat se dalšími vývody dovolání, v nichž se snaží dovolatel ze slev, poskytnutých mu jinými dodavateli, vyvoditi, že tyto slevy musí mu povoliti i žalující firma. Jak shora dolíčeno, byl smysl smlouvy o denní ceně konkurenční ten, že se bude řídit dle všeobecného poklesu cen, nikoli dle slev, které poskytnou konkrétně, třeba ze zvláštních důvodů, někteří dodavatelé. Proto marně hledí dovolatel ze smlouvy dovoditi, že mu přísluší platiti cenu dle poměru slev, jaké mu jiní dodavatelé poskytli. Odvolací rozsudek není

v rozporu se spisy, pravě, že první soud opřel rozsudek netoliko o uznání 10%ní slevy, nýbrž o to, že takový pokles cen zjistil. To odpovídá skutečnosti, ježto prvý soud z obou důvodu žalobní prosbě vyhověl.

Čís. 4938.

Pozůstalostní poplatky (cís. nařízení ze dne 15. září 1915, čís. 278 ř. zák.).

Věnována-li nadace v první řadě příbuzenstvu a teprve v druhé řadě účelům lidumilným, užitečným nebo prospěšným, jest poplatek vyměřiti jako z jiného odkazu ve prospěch příbuzenstva.

Zaplatil-li kdo dědické poplatky za jiného a domáhá se na něm náhrady, lze soudu, namítáno-li, že žalobce nepodal do výměru stížnost, přezkoumávati i rozhodnutí finančního úřadu v tom směru, zda byly poplatky správně vyměřeny.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1925, Rv I 292/25.)

Odkazem 200.000 Kč zřídila zůstavitelka Anna N-ová nadaci pro určitý okruh osob svého příbuzenstva, po nichž měli nastoupiti další nemajetní příbuzní zůstavitelky a teprve, kdyby se ani z těchto osob o nadační místo nikdo nehlásil, měly požitky připadnouti polovinou chudobinci u sv. Bartoloměje v Praze a polovinou Hlávkovým studentským kolejem. Z pozůstalosti byly vyměřeny poplatky celkem 221.116 Kč 32 h, z čehož připadaly na onu nadaci poplatky úhrnem 47.493 Kč 30 h (poplatek ve výši 16% z 200.000 Kč, zvětšený o 30%ní přírážku a úroky). Universální dědici zapravili všechny poplatky. Ježto jim »Nadace po Anně N-ové« nahradila pouze 4.566 Kč 11 h (2% z hodnoty odkazu a úroky), domáhali se na ní zaplacení zbytku (42.927 Kč 19 h) žalobou, již bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno, o d v o l a c í m s o u d e m z těchto důvodů: Spor jde o to, zda žalovaná strana jest povinna zaplatiti celý, finančním úřadem vyměřený poplatek, či jen část uplacenou vzhledem k tomu, že v tomto případě jedná se o nadání, na které vztahuje se sazební položka 1 čís. 4 cís. nař. ze dne 15. září 1915, čís. 278 ř. zák., dle které dědický poplatek činí jen 2% čisté hodnoty. Jest především řešiti otázku, zda jsou soudy oprávněny, zkoumati správnost usnesení správních úřadů. Odvolací soud jest toho názoru, že k tomu oprávněny jsou. Oprávnění to odvoditi sluší z ustanovení §u 190 civ. ř. s., dle kterého často musí řešiti předběžné otázky i práva správního, pokud tomu ovšem nevadí zvláštní předpisy, jsou-li otázky ty pro rozhodnutí předurčujícího významu. Ovšem nemohou o nich rozhodovati v nálezu rozsudkovém, nýbrž jen v důvodech. To platí i v tomto případě, poněvadž bez přezkoumání usnesení správního úřadu nebylo by lze o této sporné věci rozhodnouti. Pokud se věci týče, souhlasí odvolací soud s názorem prvního soudu, že žalobci, zaplativše celý dědický poplatek, aniž do jeho výměru podali stížnost, nedopustili se nedbalosti, ze které žalované straně vzešla nějaká škoda. Dle poslední vůle jest nesporno, že Anna N-ová zřídila odkazem nadání, jež v první řadě má připadnouti určitému příbuzenstvu, v případě jeho úmrtí dalšímu příbuzenstvu zů-